

מסורת הש"ס

(א) ויחזיקו ידיו... (ב) ויחזיקו ידיו... (ג) ויחזיקו ידיו... (ד) ויחזיקו ידיו... (ה) ויחזיקו ידיו... (ו) ויחזיקו ידיו... (ז) ויחזיקו ידיו... (ח) ויחזיקו ידיו... (ט) ויחזיקו ידיו... (י) ויחזיקו ידיו...

הגרות הב"ח

(א) ויחזיקו ידיו... (ב) ויחזיקו ידיו... (ג) ויחזיקו ידיו... (ד) ויחזיקו ידיו... (ה) ויחזיקו ידיו... (ו) ויחזיקו ידיו... (ז) ויחזיקו ידיו... (ח) ויחזיקו ידיו... (ט) ויחזיקו ידיו... (י) ויחזיקו ידיו...

גליון הש"ס

רש"י ד"ה אבתיא... היינו פוקים חבורה... אבתיא: (א) ויחזיקו ידיו... (ב) ויחזיקו ידיו... (ג) ויחזיקו ידיו... (ד) ויחזיקו ידיו... (ה) ויחזיקו ידיו... (ו) ויחזיקו ידיו... (ז) ויחזיקו ידיו... (ח) ויחזיקו ידיו... (ט) ויחזיקו ידיו... (י) ויחזיקו ידיו...

לענין רש"י

קביליאן וקביליאן... ויחזיקו ידיו... ויחזיקו ידיו... ויחזיקו ידיו... ויחזיקו ידיו... ויחזיקו ידיו... ויחזיקו ידיו... ויחזיקו ידיו... ויחזיקו ידיו... ויחזיקו ידיו... ויחזיקו ידיו...

מוסף רש"י

אבתיא. ויחזיקו ידיו... ויחזיקו ידיו... ויחזיקו ידיו... ויחזיקו ידיו... ויחזיקו ידיו... ויחזיקו ידיו... ויחזיקו ידיו... ויחזיקו ידיו... ויחזיקו ידיו... ויחזיקו ידיו...

הקומץ רבה פרק שלישי מנחות

לג.

בטפה הסמוך לרשות הרבים. (ב) כדלמך לקמן דקדים פגע במזוה אש היה עובי החלל ד' טפחים או ה' כגון מומת אבנים וימחה במלל טפה הסמוך לר"ה כדלמך לקמן [ע"כ] ודקדים פגע במזוה כי אתי לבימה: כמה דמרחיק. מן הבית טפי מעלי וימחה מנחון קמ"ל:

בטפה הסמוך לרשות הרבים כמה דמרחק מעלי קמ"ל ואמר רב יהודה אמר שמואל כתבה על שני דפין דפין פסולה בשני סיפין פסולה הא בסף שני דפין והניחה בשני סיפין פסולה הא בסף אחד כשרה ראויה לשני סיפין קאמר ואמר רב יהודה אמר שמואל במזוה יהלך אחר היכר ציר (א) מאי היכר ציר (ב) אמר רב ארא אבתיא היכי דמי כגון פיתחא דבין תרי בתי בין בי גברי לבי נשי ריש גלותא בנא ביתא אמר ליה לרב נחמן קבע לי מזווחא א"ר נחמן תלי דשי ברישא אמר רב יהודה אמר רב יעשאה כמין נגר פסול פסול איני והוא כי אתא רב יצחק בר יוסף פסול רב כולוהו מזווחא דבי רבי כמין נגר הוה עבדין יהוהיא פיתחא דעיל ביה רבי לבי מדרשא לא הוה לה מזוה לא קשיא הא דעבידא כסיכתא הא דעבידא כאיטוריא איני והוא פיתחא דהוה עיל (א) בה רב הונא לבי מדרשא והוא לה מזוה ההוא גריל הוה דאמר רב יהודה אמר רב במזוה הלך אחר הרגיל א"ר יודא אמר שליש העליון ורב הונא אמר מגביה מן הקרקע טפח ומרחיק מן הקורה טפח וכל הפתח כולו כשר למזוה מיתבי מגביה מן הקרקע טפח ומרחיק מן הקורה טפח וכל הפתח כולו כשר למזוה דברי רבי יהודה רבי יוסי אומר וקשרתם וכתבתם מה קשירה בגובה אף כתיבה בגובה בשלמא לרב הונא הוא דאמר כר' יהודה אלא לשמואל דאמר כמאן לא כר' יהודה ולא כר' יוסי אמר ר"ה בריה דרב נתן לעולם כרבי יוסי ומאי

כתבה על שני דפין פסולה. פי' כגונטרס שהיח גריל חלק בין דף לנף ולפירושו יש ליישב בדוחק פי' הניחו בשני סיפין אלא על כ' דפין בשתי חתיכות קאמר כי היח דפ"ב דקטור (דף י"ח). דאמר בשני דפין פסולה ספר אחר רחמנא ולא שנים והיינו בשתי חתיכות דומיא דגט כפ"ב דגיטין (דף כ'): דנשי רבא ביה שנייה לשיטה בין מינה למינה מהו ופריך מיוק לי דספר אחד אמר רחמנא ולא שנים וג' ספרים ומשני לא לריכא דמעורה ועל כרחיך לא מייסקול לגט בשני דפין דמתיבה אחת דהא אמרין בפרק במרא דגיטין (דף פ"ו): שיר מקלת הגט ותכנו דף השני כשר ולא אמרין דהו כשני פגס ופסול ויש לדחות משום דגט כשני פגס כשני פגס דאכל כשני פגס דכשני פגס דמשמע כשני פגס המזכור ומיוחד למעוטי ב' דפין אפילו בחתיכה אחת וכיוצא להו משמע דכשני עורות פסולה דפריך ולמה לא מנין שהספרים נכתבין בשני עורות והתפילין מזווחות אין נכתבין אלא בעור א'. מ"ר:

ת"ל דשא ברישא. פי' כגונטרס העמיד הקטור חתילה ששם לא כן הל' תפשה ולא מן הנשוא וקשה דהוה ליה למימר קבע סיפי כרישא ועוד לקמן הוה ליה לאתנויי גזי לא שנו אלא שהעמיד ולכסף חתך כן (א) ונראה לפרש דהאי ביתא דכנה ריש גלותא היינו כגון פיתחא בין גברי לבין נשי דסליק מינה ומשום היכר ציר קאמר ליה תלי דשא כרישא. מ"ר: הא דעבידא כסיכתא הא דעבידא כאיטוריא. פי' כגונטרס דסיכתא פסולה שמתוכה כסף כנגד שמתוכה כותל איטוריא מקום מיזבז השוק והרגל ומעומד הוא כשירה והשתא בין מעומד בין מושכב תרווייהו מייקרין כמין נגר וקשיא (א) לר"מ דמזוה לאו דרך כבוד הוה וקבורת חמור קרי ליה בהמזכר פירות

(כ"ב דף קכ). וספר תורה ולוחות שנארו מושכב ולא מעומד כדמשמע בפ"ק דכנה במרא (דף י"ד). אע"פ שהיו יכולין להניחו מעומד דלחין (א) רובו כרובו ועוד דאמרין בפרק העמיד לה מלבן של מלבן מוחך שפופרת ומיחה ופי' מעומד ימחה בנחת מן הקנים של מלבן (א) וע"כ פ"מ כי סיכתא מעומד כיתדות המשכן הנועלות בארץ פסולה כאיטוריא הנחמן כשוק לרנכה בלע"ז קביליא כשרה ומיחו כפרק מצות חליצה (וימת דף קג). דלמרינן האי איטוריא עד ארעא נחת על כרחין היינו עלם היורד מן השוק עד הרגל ולא קביליא ומיחו הא דאמר (א) בפ"ב דמגילה ירושלמי לרין שיהא שמע שלה רואה את הפתח און ראה לפי' הקונטרס דלפירוש ר"מ יש ליישב כגון דשיטה אחרונה לזר רשות הרבים היא (ב) וראשונה לזר פנים והופך שמע לזר אורי הפתח וכן פרשיות של תפילין נמי היה אור"מ שמניח מושכב ולא מעומד ומיחו הא דלמרינן לקמן (דף ל"ד): כתב על עור אחת והניח בארבע בתיס יא לא קשיא מידי דמעומד נמי יש ליישב וקשה לפי' ר"מ מהא דתניא בתוספתא דכלים שפופרת שחככה ונתן בה את המזוה ואח"כ כותל אע"פ שלא כדרך קבלתה עמאה שלא כדרך קבלתה טעורה משמע שהשפופרת סתומה מזד א' (א) ולפי' ר"מ דמפרש כמין נגר פסולה מעומד אכל מיושב כשירה מאי כדרך קבלתה יש ליישב שהשפופרת פתוחה לאורכה (א) משני ראשיה סתומה ושלא כדרך קבלתה היינו דכפשה על פיה וז"ע האי דקאמר כולוהו מזווחא דבי רבי כמין נגר עבדין משמע אכל שאר מזווחא דעלמא לא עבדין כמין נגר עבדין משמע אכל שאר מזווחא דעלמא לאו הכי עבדין אלא לפר"מ היין מיושב ולפי' הקונטרס מעומד ואומר ר"מ אל ולמד דהא מעשה בכל יום כשספר תורה עומד על הבימה הכול עומדין וכששליח ציבור מושיבו הכל יושבין. מ"ר: וד"א הוהא פיתחא דהוה בי רב הונא והויא י"ה פוזה. מתוך הלשון משמע דווקא פתח הבית שהיה יואל ממנו לבית המדרש אכל פתח בית המדרש עלמנו לא בני מזוה ובפי' קמא דיומא (דף י"א): איכא פלוגתא דתניא יכול יהו בתי כנסיות ובתי מדרשות מטמאין כנגעים ת"ל וצא אשר לו הבית מי שמיחה לו בית ומסיק הא רבי מאיר הא רבנן דפליגי לענין מזוה (א) לבית הכנסת שאין זה דירה לחון הכנסת ובמסכת ברכות (דף ע"ג). נמי משמע דהלכה כמאן דפטר גבי אבי רבינן דהו אולי באורחא וכי מטו לבי כנישתא אמר ליה רבין לאכי יעול מר אמר ליה עד השתא לאו מר אלא א"ל הכי רבי אמר רבי יוחנן גבי מנבדלין אלא כפתח שיש בו מזוה יש בו מזוה אלא כפתח הראוי למזוה כפתח בית הכנסת פטור ובירושלמי כפרק (א) שני דמגילה משמע דבי מדרשא דרבי חנינא היה בו מזוה ומנוחת כנגד כתיפותיו של אדם. מ"ר: ומאי

עין משפט
גד מצוה

קמח א מ"י ס"ה מ"ל
תפילין ל"א סמ
קמח כ מ"י ט"ו י"ד סמ
רמח פ"י כ'
קמח ב מ"י פ"י ס"ל י"א
קמח ג ט"ו ט"ו י"ד
מ"י רמח פ"י כ'
ק"ג ג מ"י ס"ל א סמ
שם ט"ו ט"ו ס"ה ה'
קמח ד מ"י פ"ה ס"ל מ
ט"ו ט"ו ס"ה ט'
קמח ה ו מ"י פ"י ס"ל
י"א סמ ג ט"ו ט"ו
י"ד מ"י פ"ה ס"ל י"א
קמח ו מ"י ס"ה י"א סמ
שם ט"ו ט"ו י"ד מ"י
רמח פ"י כ':

שיטה מקובצת

(א) עילי בה: (ב) חיות
כדאמר לקמן דקדים פגע
במזוה נכתבין (א) בתי בין בי
ובני לבי נשי. (א) י"ח
סנבסין: (א) הסיפין חיתת
הסיפא נכתבין (א) המזוה.
כסיפין והוה הסיפין נכתבין:
(א) המדרש. נכתבין באותו
סמח אבל אותו של בית לא
היה רגיל אלא פתח קמח היה
שעשה אצל מקומו ונכנס
ויצא לפסוקיו כדי שלא
כפניו ונכנס פתח אחר רגיל
היה בו לכתוב ויחזיקו ידיו
האריך דאמרין בתי כנסיות
ובתי מדרשות אין חייבין
במזוה צריך לומר שהיה נמי
(לחתיכה) ולחתיכה כתי.
חתיכה: (א) חתוך כו' דמתיחה
נמי דין תפשה ולא מן
העשירי: (א) רובו כרובו. ועוד
אנו רואין מנהג כלל יום שכל
זמן שהייתו וקוף על הבימה
כל העם עומדים וכשהוא
סובב על הבימה חן יושבין
אלמא חשיבין לה כל זמן
שהוא וקוף שלא כדרך
מקומו. חתיכה: (א)
(א) מלבן. ששלמא לפר"מ
דמזוה מזוה מושכב ולא
וקופת לפיכך צריך לחתוך
אחד מן הקנים לחתוב כתיבו
המזוה אבל לפר"מ למען לו
לחתוך אינו צריך אלא
להניחה דרך קב העליון
שהיה הקנה כולו חלול וי"ל
דמי' צריך לחתוך לפי
שהוא סתום בין קשר לקשר.
חתיכה: (א) וי' הוא ואחד
לצד פנים: (א) וי' וי' וי' וי'
והעולם נהגו כר"מ. ורוביה
לצאת ידי שבתה יקבענה
מיטה כתי: (א) מזווח בתי
הכנסת: (א) בפרק שבת
דמגילה: